

ГЕРБ НАШАГА ГОРАДА

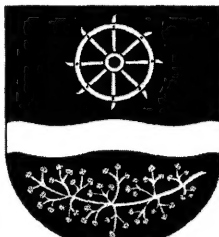
Герб горада Крупкі зацверджаны рашэннем крупскага райвыканкаму 27 траўня 1999 году. У блакітным полі – хвалепадобны срэбны пас. Зверху – срэбнае кола млына, долу – срэбная галінка травы “крупкі” з залатымі кветкамі на ёй.

Колеры герба адпавядаюць эўрапейскай геральдычнай традыцыі і падкрэсліваюць нашыя спрадвечныя, лепшыя якасці беларускага характару.

Блакітны колер сімбалізуе сабой годнасць, вернасць, бездакорнасць, а таксама неба і ягоную Боскую сутнасць.

Срэбны колер лічыцца сімбалам хараства, справядлівасці і цнатлівасці.

Залаты колер адлюс-

Герб Крупак

троўвае міласэрнасць, вялікадушнасць і каханьне.

Элемэнты герба:

Хвалепадобны пас (рака): назву Крупкі наш

горад узяў ад рэчкі Крупка (Крупеніца, Курнеёўка), што цячэ праз усё мястэчка і ўпадае ў раку Бобр. Гідронім “Крупка” бярэ сваю назву ад старабеларускага слова “крупка”, што азначае кароткі незямразючы прыток ракі.

Кола млына сімбалізуе сабою млын на рацэ Бобр, які на працягу XVII-XIX ст.ст. зьяўляўся своеасаблівай “візытоўкай” мястэчка Крупкі. Першая згадка аб ім тычыцца 1667 году (тарыф падымнага падатку Аршанскага павяту за гэты год). Далей у гістарычных крыніцах наш млын праходзіць у 1765, 1812, 1859 г.г.

“Слоўнік географічны Каралеўства Польскага і іншых краёў славянскіх” (т.І. Варшава, 1880) сьведчыць: “У мястэчку Крупкі губэрні Магілёўскай на Бабры ёсць млыны, на якіх вырабляецца найдалікатнейшая мука пшоная і пад назваю Крупецкай альбо Крупчаткі развозіцца да найгалаўнейшых гарадоў”.

Паходжаньне тапоніма “Крупкі” звязанае таксама з назваю **травы-кветкі “Крупка дуброўная”**, што ў неабмежаванай колькасці расьце на рэках Бобр і Крупка ў навакольных нашага мястэчка.

Андрэй Аляхновіч

Падчас летняга палявога сэзону школьнікі зьяўляюцца надзейнымі й амаль адзінымі памочнікамі архэолягаў. Дзіцячая цікавасьць, руплівасьць, сумленнасьць, паслухмянасьць і бескарыснасьць – вось якасці, якія дапамагаюць нам вучоным-архэолягам пасьпяхова праводзіць свае досьледы і вывучаць мінулае нашай Бацькаўшчыны.

У шмат якіх кутках Беларусі працавалі ўсё лета вучні разам з архэолягамі Нацыянальнай акадэміі навук. Ужо добрай традыцыяй стала супрацоўніцтва на базе летніх аздараўленчых лягераў. Навукоўцы вельмі ўдзячныя нашым памочнікам, а таксама настаўнікам, кіраўнікам і арганізатарам гэтай сумеснай працы.

Працяг на с.2

ЮНЫЯ ПАМОЧНІКІ АРХЭОЛЯГАЎ

ЮНЫЯ ПАМОЧНІКІ АРХЭОЛЯГАЎ

Працяг. Пачатак на с. 2

Аб адным з такіх эпизодаў распавяду падрабязней, бо на нашу думку, гэта ўзор якаснага і карыснага супрацоўніцтва школы і навукі.

У чэрвені Інстытут гісторыі сумесна зь Менскім абласным краязнаўчым музэем праводзіў архэалагічныя раскопы гарадзішча на высьпе возера Сялява каля

вёскі Янаўшчына Крупскага раёну Менскай вобласці. На базе Янаўшчынскай школы дырэктаркай Л.Л.Зубовіч быў арганізаваны аздараўленчы лягер (начальнік С.М.Лапановіч), дзе адпачывала каля 200 вучняў рознага ўзросту з усяго Крупскага раёну. Выказваем падзяку загадчыку Крупскага РАНА А.А.Зайцаву за дапамогу ў стварэнні вучнёўскага архэалагічнага атраду. Менавіта на працы сябраў гэтага краязнаўча-архэалагічнага гуртка нам бы хацелася зусяродзіць увагу.

Асноўная маса сябраў гуртка ўваходзіць у рэгіянальную арганізацыю "Скаўты і краязнаўцы Малого Палесся" Рэспубліканскага аб'яднання беларускіх скаўтаў. Кіруе імі апантаны краязнаўца, настаўнік гісторыі Крупскай школы №1 А.П.Аляхновіч, які шмат увагі і часу аддае знаёмству юных сьледапытаў з гісторыяй роднага краю, выхоўвае ў дзяцей любоў і павагу да роднай Бацькаўшчыны. Дзякуючы ўмелай арганізацыі, кіраўніцтву і добрасумленнай працы вучняў, мы паспяхова правялі раскопы й атрымалі вельмі цікавыя матэрыялы. Школьнікі мелі магчымасць на практыцы адчуць подых стагодзьдзяў, даведацца як

жылі нашыя продкі, чым займаліся, якія ў іх былі рэлігійныя вераваньні і гістарычныя лёсы.

Падчас раскопаў былі выяўленыя звыш 100 індывідуальных знаходак з косьці, жалеза, бронзы, гліны. Упершыню ў Беларусі раскапаны цікавы рытуальны комплекс са шматлікімі касцямі-абярэгамі, выяўленыя мэталюргічныя горны па выплаўцы жалеза, цікавыя керамічныя калекцыі розных архэалагічных культураў жалезнага веку. Уся архэалагічная калекцыя з раскопаў мае шырокі крапалягічны дыяпазон ад каменнага веку да эпохі позьняга сярэднявечча. Матэрыялы раскопаў вельмі цікавыя і маюць вялікую навуковую значнасьць.

Пасьяля правядзеньня раскопаў у школе была падрыхтаваная часовая выстава па выніках досьледаў, дзе вучні ў ўсе ахвотныя маглі азнаёміцца з матэрыяламі раскопаў і паслухаць расповед аб архэалёгіі, аб скарбах беларускай зямлі і мінулым роднага краю. Безумоўна, карысьць ад такога шчыльнага кантакту навукі і школы відавочны, і гэтую добрую традыцыю трэба разьвіваць і множаць.

Хацелася праз газету падзякаваць усіх вучняў, хто прымаў удзел у раскопах, а таксама і іхніх настаўнікаў: А.П.Аляхновіча, М.А.Баравулю, Я.А.Пушкіну. Спадзяемся, што кіраўніцтва раёну і надалей будзе садзейнічаць пашырэнню гэтага добрай і карыснай працы. У якасьці пажаданага хацелася, каб кола вучняў-архэолягаў было б больш шырокім, і тады асноўная маса дзяцей не глядзела б з зайдзрасьцю на скаўтаў-краязнаўцаў, якія так адчувальна адрозьніваліся ад астатніх сваёй апантанай працай, паводзінамі, ведамі і любоўю да роднага краю. Дай Божа і назаўтра нам часцей сустракацца і яшчэ лепш працаваць на карысьць нашай Бацькаўшчыны.

В.Шадыра - загадздыдзела архэалёгіі Інстытута гісторыі НАН Беларусі, кандыдат гістарычных навук

«... У сівую даўніну вакол былі раскіданыя панскія землі, і сялянам было вельмі далёка дабрацца да іх, каб сеяць, жаць. Вось пан і вырашыў паставіць тут будо, гэта значыць часовае жылло. А як ужо паставілі будо, дык і людзі пачалі сяліцца вакол стала, назаўсёды...»

На вясковых могілках мы адшукалі цікавыя камяні з надпісамі і выявамі, а адзін зь іх вельмі здзівіў — надпіс на ім быў выбіты кірыліцай і па-польску (лацінкай). Перамалёваўшы выявы на камянях мы рушылі далей. Нас чакала возера Сялява, а дакладней выспа пасярод яго. Калі мы, капё «ваўкоў», скаўтаў Малога Палесься, пераходзілі па пясчанай касе на выспу, над намі высока ў небе кружляў

“ВАЎКІ” НА ВЫСЬПЕ

Гэта была наша другая скаўцкая вандроўка. Першым пунктам нашага маршруту зьяўлялася вёска Буда, дзе мы запісалі цікавую легенду аб ейным паходжаньні.

чорны журавель — незабыўная прыгажосць! Пакупаўшыся і папалуд-

наваўшы мы адправіліся знаёміцца з прыродаю выспы. Вялікія му-

рашнікі, безьліч розных прыгожых кветак сярод чароўнага лесу, карэльская бяроза, якая расьце толькі па берагох возера (гл. фота), “чортава балота” сярод выспы, сьпеў птушак, сонца і нябёсная цішыня падаліся нам цудоўнай казкой.

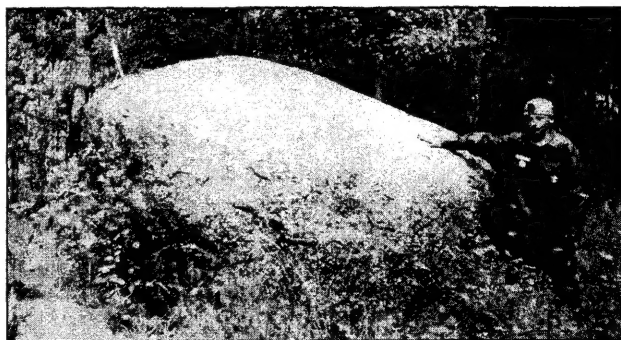
На беразе возера мы пачалі зьбіраць для нашай калекцыі розныя цікавыя каменьчыкі з адбіткамі рэшткаў жывёльнага і расьліннага сьвету міжледавіковага пэрыяду. А сабе на шчасьце кожны з нас знайшоў па некалькі каменьчыкаў “курунае вока” (зь дзірачкай унутры). Я знайшоў цэлых пяць — на ўсю сваю сям’ю. Незабыўная была вандроўка!

**Скаўт
Алесь Гудзілін**

КАМЕНЬ- -КРАВЕЦ

Якая цудоўная пара года лета! «Чаму лета?» — спытаецеся. З гонарам адказваю, гэта лета для мяне было самай незабыўнай і духоўнай парой у жыцьці.

Скаўцкія паходы, архэалагічныя раскопы, знаёмствы зь людзьмі, песьні Андрэя Мельнікава, фальклёр, які мы запісвалі ад бабулек, — зрабілі мяне іншым чалавекам. Я адкрыў для сябе невычэрпную крыніцу народнай мудрасьці — легенды й паданьні роднага краю. Адна зь іх — пра Камень-кравец — мне вельмі спадабалася: «Даўно гэта было. Жыў пад гэтым камянем кравец-шавец. З навакольных вёсак прыходзілі да яго людзі, прыносілі палатно і праслі пашыць, напрыклад, кашулю ці нагавіцы. Але праслі моўчкі, бо толькі думалі пра гэта ля камяня, а ўслых не

Казачны камень-кравец

прамаўлялі. І назаўтра прыходзілі і забіралі добра пашытае гатовае адзеньне. У падзяку за гэта прыносілі й пакідалі ля камяня ежу, пітво, грошы, ці проста казалі: «Дзякуй табе, шавец-кравец». І ніхто ніколі не бачыў яго. Адночы адзін маладзён у добрым падпітку прынес да камяня сваю тканіну і пачаў крычэць, каб кравец-шавец хутка пашыў яму самую прыгожую кашулю і пагражаў, і брыдкаслівіў

пры гэтым. Назаўтра, раніцой, прыйшоўшы да камяня і ўбачыўшы парэзаную ў ашмэцце сваю тканіну, ён пачаў прасіць прабацьчаньня, але дарма. Кравец-шавец назаўсёды пакінуў гэты камень...»

Я ведаю, што гэта выдумка, казка, але чамусьці хочацца падыйсьці да камяня і сказаць: «Прабач нас, кравец-шавец, за глупствы й дурноты!»

Скаўт Андрэўс Ермаловіч

НАЦЫЯНАЛЬНЫ СКАЎЦКІ ЛЕТНІК “ВІЛЕЙКА-2000”

На абшарах нашай цудоўнай краіны шмат прыгожых мясцінаў. Летась з 14 па 20 жніўня сем скаўтаў Малага Палесься на чале з кіраўніком харугвы прымалі ўдзел ў нацыянальным скаўцкім летніку ў адной з маляўнічых мясцінаў — на беразе Вілейскага вадасховішча.

Зь Менску і Барысава, Вілейкі і Браслава, Крупак, Воршы і Маладзёчна зьехаліся скаўты на свой штогадовы летнік. Праграма была вельмі насычаная і цікавая. Мы спаборнічалі ў арыентаваньні на мясцовасьці, дзе Крупкі ўдзельнічалі дзвюмя камандамі і занялі першае й... апошняе месца. Футбол, валејбол, лаласа перашкодаў нікога не пакінулі абыхавымі. А скаўцкія гульні — “соейка”, “талерачка”, “скаўцкі футбол”, “стралец”, “мая бабулька...”, “фатограф” і безліч іншых спадабаліся ўсім без выключэньня. Ну і, канешне, купаньне ў возеры — гэта было супэр! Акрамя гэтага для нас і

кіраўнікоў праводзіліся заняткі, на якіх мы вучыліся дапамагаць людзям, якія патрапілі ў бяду, выжываць у экстрэмальных сытуацыях, любіць, ведаць і берачы прыроду, даваць адзін адному.

Таксама мы зрабілі першую вандроўку ў Вілейку, дзе наведалі краязнаўчы музэй і пабывалі ў касцёле. Вучыліся аказваць першую дапамогу і ныраць з аквалангам на выратавальнай станцыі. Падчас летніка мы пасябравалі амаль з усімі камандамі скаўтаў. А веча­рыны ля вогнішча пад гітару і сьпевы бардаў Андрэя Мельнікава і Ігара Мухіна проста нельга забыць! І, канеш-

не, ніякімі словамі не абмалюеш смак кашы з “дымком!”

Былі ў нас і сапраўдныя, незаплянаваныя прыгоды, калі а чацьвертай раніцы мясцовыя хуліганы паспрабавалі скрасьці нашыя рэчы. Была сапраўдная пагоня на чале з канцлерам Кастусём Хадыкам, у выніку якой злодзеі былі ўзятыя ў палон і... урэшце рэшт кампэнсавалі нашыя матар’яльныя страты.

Таксама запомніліся начныя вахты і трэніроўкі, дзяжурствы па кухні і нарыхтоўка дрываў. Мы на практыцы зразумелі, што значаць словы: “Скаўт заргантоўвае моцны характар!” Запомнілася імша (ма-

літва) за Беларусь, асабліва калі напрыканцы мы грамадой сьпявалі “Магутны Божа”. Якія сьветлыя твары былі ў нашых сяброў!

У апошні дзень скаўты Вілейкі зрабілі сапраўдную скаўцкую тарзанку “Супэр-8”, і кожны з нас пранёсся на ёй зь бязмернымі пачуцьцямі жаху і радасьці адначасова. Адным словам — вельмі цяжка было разьвітацца з новымі сябрамі. Мы ледзь не “патанулі” у сьлязох, але надзея на сустрэчу ў апошні момант выратавала ўсіх. Бывай Вілейка-2000!

**Скаўты Генадзь
Куплявы,
Наста Кадасевіч,
Рыгор Гліннік**

ПРЫЁМ У СКАЎТЫ

Найбольш за ўсё мне спадабалася, як мы прымалі хлопчыкаў і дзяўчынак у скаўты. Для гэтага было знойдзена месца ў лесе непадалёк ад летніка.

Увечары пасяля шыхтаваньня мы разам з канцлерам Кастусём Хадыкам пайшлі на тое месца і расклалі вогнішча. А потым пачалі чакаць хлопчыкаў і дзяўчынак, якія прыходзілі паасобку. Яны падыходзілі да Кастуся й адказвалі на ягоныя пытаньні. Затым падыйшоўшы да сьцяга, які трымаў я, укленьчышы, трымаючы левую руку на сэрцы, а правую — у скаўцкай лілеі на сьцязе, пачалі складаць прырачэньні. Потым да іх падыходзіў скаўт і за-

вязаў гальштук. Далей ім давалі сьвечку, і яны становіліся ў шыхт. Потым чакалі на наступнага.

Гэтак за вечар мы прынялі ў скаўты 20 чалавек. Мне гэта вельмі спадабалася. Але ў нас не абыйшлося бяз гумару. Нехта з шыхту пажартаваў, што сьвечку трэба надкусаць, і ўсе каму давалі сьвечку, надкусвалі яе. Гэта было вельмі сьмешна (тым больш, што гэтым жартаўніком быў я).

**Скаўт
Анатоль Кавалеўскі**

КРЫЖ У ЗАПУТКАХ

У жніўні гэтага году мы былі ў паходзе па берагах возера Сялява. Дасьледвалі курганы ля вёсак Дубы, Прошыка і Запуткі.

Непадалёк ад могілак вёскі Запуткі сустрэлі некалькі кабетаў, адна зь якіх, Кажамякіна Соф'я Анатолеўна, распавяла, што гэта вельмі старыя могілкі і хаваюць на іх з усіх навакольных вёсак, маўляў, "ад веку тут харонімся". У Запутках распаўсюджаныя прозьвішчы Кажамякіны, Шайтанавы, Арэхаўкі, Мірановічы.

Зацакаўленыя мы пачалі дасьледаваць могілкі, і сапраўды, — колькасць камянёў і крыжоў на іх, а таксама выявы і надпісы сьведчылі аб вельмі салідным "узросьце". На адным з камянёў мы прачыталі: "1801 ПАРФЕНУ"

і дзьве выявы, — крыж: "†" і сакральны знак часоў паганства: "☿". Гэта вельмі здзівіла, менавіта такое спалучэньне знакаў мы яшчэ не сустракалі. Далей на нас чакаў яшчэ адзін "сюрпрыз", — каменны крыж вялікіх памераў, прыблізна 1,20 м увышкі і 1 м упоперак. Вельмі здзівілі выявы, — у цэнтры выбіты крыж, а па баках крыжыкі зь няўцямнымі малюнкамі на канцох (гл. фота).

Усяго ж на могільніку мы адшукалі тры каменных крыжы, 15 камянёў з выявамі і надпісамі і больш за 20 камянёў без надпісаў.

З гістарычных крыніцаў мы даведаліся, што ўпершыню вёска Запуткі згадваецца ў 1713 годзе. У ёй налічвалася 17 гаспадарак, 8 валок зямлі (1 валок — 21,36

га), а з 1772 году яна была ва ўласнасьці пана Салагубы. Адсюль мы можам меркаваць, што многім надпісам і выявам на камянях каля 300 гадоў і болей.

**Скаўтка
Любоў Аляксавіч**

Мы стаялі летнікам у лесе на беразе невяліччай тутэйшай рачулкі непадалёк ад месца былога млына. Пастухі, што побач пасьвілі кароў, распавялі нам, што даўней тут жыў працавіты мельнік-млынар, стаяў вялікі млын і з усяго навакольнага людзі прывозілі ўраджай менавіта да гэтага млынара, бо той працаваў вельмі адказна і добра-сумленна. Разам з нашымі кравіцкамі Міхаілам Адамавічам Баравулем і Андрэем Пятровічам Аляксавічам мы зрабілі разьведку гэтага месца і знайшлі вялізныя кавалкі камянёў, моцна парослыя травой. А адзін нават ляжаў на дне рэчкі і быў добра бачны ў празрыстай вадзе.

Пасьля нарады мы вырашылі выкапаць два самых вялікіх камяня і паставіць іх разам на

КАМЕННАЕ СОНЦА

Асабіста мне надоўга запомніцца краянаўчы скаўцкі зьлёт вясной гэтага году ля маляўнічай вёскі Знаменка. Упершыню ў сваім жыцьці я цэлых чатыры дні жыў у лесе разам зь сябрамі-скаўтамі.

беразе. Больш за гадзіну мы адкопвалі іх, потым з дапамогай даўгіх і крэпкіх палёў перасоўвалі і перакатвалі камяні на невялікі ўзгорак

ля берага. Калі ж нашыя дзяўчаты нарэшце адмылі іх вадой, усе ўбачылі, што гэта ня проста звычайныя камяні, а два вялікіх кавалкі аднога

агромністага жорана! Зсунуўшы іх разам мы ўбачылі дзіўны малюнак, — ад цэнтру ва ўсе бакі разыходзіліся каннаўкі нібыта прамяні, і нехта сказаў: "Каменнае сонца!" Потым мы з давальняньнем фатаграфаваліся з "сонцам", і ніхто не апэкса.

**Скаўт
Алесь Зізіка**

Каменнае сонца, якое мы выкапалі разам

ПАРНАС

Іяксей Ручай БАЯР

Звычайка не скарацца –
Частка цябе.
У сэнс не ўглядацца –
Адказ у журбе.

Песьня зьяднае,
Дасьць забыцьцё.
Зноў перамагае
Біты жыцьцём.

Бязь ведама злобы
Ударыў меч.
Ты яму падобны,
Жаль гонячы прэч.

Толькі боязь страху
Цябе кране.
Толькі гонар сыцягу
Тут у цане.

Да сьмерці браму
Клічуць вайной.
Хлусьня будзе ўраньні
А зараз – бой.

Уладзіслаў Явар НЕМАЎЛА

We always may be what
we might have been.
Adelaide Anne Procter
Мы заўсёды можам стаць,
тым, чым маглі б стаць.
Адэлаіда Ганна Проктэр

Гонкім крыкам адзначае
Ў першы момант
пачуцця,
Што ў жыцьцё яно
ўступае,
Нарадзіўшыся, дзіця.

Грудзі маці абдымае,
Ціха смочка немаўля,
А яна яго люляе –
Нібы хвалі карабля.

Сьпі, мой сынку, сьпі мой
міль,
Люлі люлюшкі люлі,
Яшчэ прыйдуць к табе
сілы,
Мова роднае зямлі.

Мова у сябе ўвабрала
Шэпат тоненькіх бяроз
Роў зубра апанавала,
Звон касы у сенакос,

Сьлевы птушак, гоман
лесу,
Сумны пераліў званоў,
Пляск ад хваляў у пясок
плесу
І яшчэ шмат гукаў-слоў.

Хай цябе бароне Божа
Ад усіх благіх спакус,
Край твой з Буга і да
Сожа

Край твой, хлопча-
беларус.

Яшчэ ўздыміцца, ня
сконе,
На увесь радны абсяг,
Стары сымбаль наш
Пагона,
Бел-чырвона-белы сыцяг.

Сьпі мой сыначку
прыгожы,
Я табою ганарусь,
Ішчэ сыяем «Магутны
Божа»,
Адрадзіцца Беларусь.

ПАСЬМЯЕМСЯ?

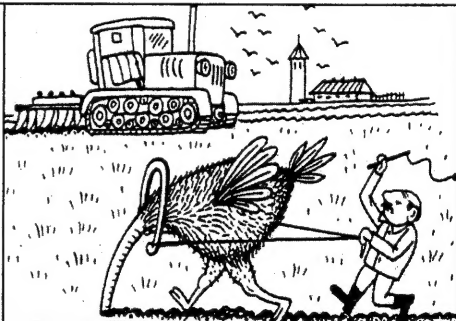
Крупкі. Бацька хвош-
ча самагонку. Сын-
скаўт падыходзіць, ню-
хае, крывіць нос:

– Фу, якая брыдота!
– А ты думаў, бацька
мёд пьё?

На скаўцкім летніку
Аляхновіч тлумачыць
навічку:

– Ніхто з нашых ня
паліць!
– Не хвалюйцеся, Анд-
рэі Пятровіч, цыгарэты
я з сабой прынес.

Які ты малайчына,
Кастусь! Выцягнуў
з палонкі свайго сябра!
– Разумеецца, – адказ-
вае Кастусь, – ён нацёг
мае канькі!

ТЛУМАЧАЛЬНЫ СЛОЎНІК

Абадранец – бульбяны блінчык
(дранік);

Абанэмент – любы чалавек, акрамя
мільцыянта;

Абдзіралаўка – дзяржаўная
гандлёвая кропка (лаўка);

Абматаць – абавзаць нецэнзур-
нымі словамі;

Байкот – кот «Барсік»;

Бульбасаджалка – мільцыя ў
Беларусі;

Ваданос – грып (хвароба);

Гадзіна – дрэнная Зіна;

Гайдамак – наркаман у лесе;

Дамастрой – жаночая дэманст-
рацыя;

Дарма – няма таленту;

Дасьпехі – няма часу, няма калі;

Дачасны – мара аб дачы, леці-
шчы;

Завабіць – біць адказнага та-
варыша;

Задума – думаць ня тым мес-
цам;

Залежы – сталоўка;

Заклапочаны – пакой, у якім
шмат клопоў;

Зубрыла – баба Яга;

Катаклізмы – зброя ката (мэ-
ддичная);

Мэтафара – сніак пад вокам;

Надпіс – пуп;

Папалохваць – абдурыць
папа;

Папераменна – валютчык;

Паражэнец – жаніх;

Парасон – адбой (у войску);

Паступовы – кепскі пас у фут-
боле.

Уладзіслаў Явар

РЭДАКЦЫЯ

тэл. (01796) 56896

222010, Крупкі, Кутузава'7

e-mail: mp@crossrd.org.by

Галоўная рэдактарка:

Марыя Бруніч

Шыхтоўля: Андрусь Гмыза

НАКЛАД 150 асобнікаў

Рэдакцыя не вяртае незамоўленых
тэкстаў, а таксама пакідае за сабою
права іхнага рэдагаваньня й
скарачэньня.

Газэта «Малое ПАЛЕСЬСЕ» выказвае
падзяку Барысаўскаму цэнтру грамадзкіх
ініцыятываў «Скрыжаваньне» за
тэхнічную падтрымку.

Малое
ПАЛЕСЬСЕ